

Szadek, dnia 29.07.2022 r.

Znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019.6.2021

DECYZJA O ŚRODOWISKOWYCH UWARUNKOWANIACH

Na podstawie art. 71 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 74 ust. 3, art. 75 ust. 1 pkt 4, art. 84 oraz art. 85 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 ze zm.), zwanej dalej *ustawą o oś*, § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. z 2014 r. nr 257, poz. 2573 ze zm.), art. 104 i art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 735) zwanej dalej *kpa*, art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 724) po rozpatrzeniu wniosku Windprojekt sp. z o.o. sp.k. w upadłości, ul. Piękna 24/26A lok.1, 00-549 Warszawa, z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowej o mocy 2 MW w Szadku na działce nr ewid. 81 w obrębie 4 (wysokość zawieszenia wirnika /wieży/ ok. 110 m, średnica wirnika ok. 90 m, fundament wieży o wymiarach 18,6 x 18,6 m posadowiony na głębokości ok. 2,25 m):

I. Stwierdzam brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia w postaci elektrowni wiatrowej o mocy 2 MW w Szadku na działce nr ewid. 81 w obrębie 4 o wysokości zawieszenia wirnika (wieży) ok. 110 m, średnicy wirnika ok. 90 m, fundamentu wieży o wymiarach 18,6 x 18,6 m posadowionego na głębokości ok. 2,25 m.

II. Integralną częścią decyzji jest charakterystyka przedsięwzięcia.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 3 lutego 2009 r. Windprojekt sp. z o.o. sp.k. (obecnie: Windprojekt sp. z o.o. sp.k. w upadłości) wystąpił o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowej o mocy 2 MW w Szadku na działce nr ewid. 81 w obrębie 4 (wysokość zawieszenia wirnika (wieża) ok. 110 m, średnica wirnika ok. 90 m, fundament wieży o wymiarach 18,6 x 18,6 m posadowiony na głębokości ok. 2,25 m).

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RG.7624/1/2009, Burmistrz Gminy i Miasta Szadek ustalił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację ww. przedsięwzięcia. Na skutek wniosku Pana [imię] o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Burmistrza

Gminy i Miasta Szadek z dnia 16 kwietnia 2009 r., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu decyzją z dnia 27 kwietnia 2012 r., znak: SKO.401/706/OC/12, działając na podstawie art. 105 § 1 w zw. z art. 157 § 2 *kpa* umorzyło postępowanie dochodząc do wniosku, że Panu [imię] nie można przypisać statusu strony, co czyniło toczące się postępowanie bezprzedmiotowym. Wskazane rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy decyzją Kolegium z dnia 22 czerwca 2012 r., znak: SKO.401/753/OC/12.

W wyniku rozpoznania skargi Pana [imię], Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt II SA/Łd 844/12 uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Kolegium z dnia 27 kwietnia 2012 r., znak: SKO.401/706/OC/12. Skarga kasacyjna wywiedziona od ww. orzeczenia została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 46/13. Sąd wskazał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał na ustalenie interesu prawnego Pana [imię] występującego z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji.

Decyzją z dnia 14 października 2014 r., znak: SKO.4161/595/14, Kolegium odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Szadek z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RG.7624/1/2009, które to rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy decyzją Kolegium z dnia 10 grudnia 2014 r., znak: SKO.4161/613/14.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 8 września 2015 r. sygn. akt II SA/Łd 173/15 uchylił ww. rozstrzygnięcia Kolegium. Skarga kasacyjna została wywiedziona przez Eolos Novo sp.o.o., która została dopuszczona do udziału w postępowaniu, wobec tego, że pozwolenie na budowę wydane dla tego projektu zostało na nią przeniesione. Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., o sygn. akt II OSK 3082/15 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił ww. skargę kasacyjną. W uzasadnieniu orzeczenia sąd wskazał, że w niniejszej sprawie organ administracji wydając decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia błędnie uznał, że w sprawie nie zachodziła konieczność badania kwestii kumulacji oddziaływań wytwarzanych przez elektrownię wiatrową - której dotyczy decyzja - z oddziaływaniami, które wytwarzane będą przez trzy inne elektrownie (których dotyczą trzy decyzje Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, tj. dwie z dnia 16 kwietnia 2009 r. dotyczące inwestycji na działce nr ewid. 69 oraz na działkach nr ewid. 81, 82 i częściowo 78 oraz jedna decyzja z dnia 29 maja 2008 r. dotycząca inwestycji na działkach nr ewid. 82, 81, 78, 64 i 89). Fakt, że kwestia kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć nie była przedmiotem badania przez Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, zdaniem sądu, świadczy o tym, iż organ wydając decyzję rażąco naruszył art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś.

W trakcie postępowania, na zlecenie Kolegium, mgr inż. Hanna Szymanowicz - biegła z zakresu ochrony środowiska sporządziła opinię w przedmiocie skumulowanego oddziaływania elektrowni wiatrowych, dla których Burmistrz Gminy i Miasta Szadek ustalił środowiskowe uwarunkowania decyzjami: z dnia 29 maja 2008 r., znak: RG.7624/1/2008, z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RG.7624/2/2009, z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RG.7624/1/2009 oraz z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RG.7624/3/2009. Opinia biegłej stwierdzająca brak kumulacji oddziaływań ww. elektrowni wiatrowych została przedstawiona w dniu 1 marca 2017 r.

Decyzją z dnia 23 czerwca 2017 r., znak: SKO.4161/7/17, Kolegium stwierdziło nieważność decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Szadek z dnia 16 kwietnia 2009 r.,

znak: RG.7624/1/2009, z uwagi na związanie oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania ujętymi w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II OSK 3082/15. Ww. decyzja została utrzymana w mocy decyzją Kolegium z dnia 24 sierpnia 2017 r., znak: SKO.4161/31/17. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II SA/Łd 881/17, oddalił skargę inwestora na rozstrzygnięcie organu, natomiast wyrokiem z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt II OSK 1778/18, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił jego skargę kasacyjną.

Burmistrz Gminy i Miasta Szadek decyzją z dnia 4 października 2018 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018, ponownie ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni wiatrowej o mocy 2 MW, na działce nr ewid. 81 w obrębie 4 w Szadku (wysokość zawieszenia wirnika /wieży/ - około 110 m, średnica wirnika - około 90 m, fundament wieży o wymiarach 18,6 m x 18,6 m posadowiony na głębokości ok. 2,25 m). W uzasadnieniu organ wskazał, że Windprojekt Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Warszawie złożyła w dniu 9 sierpnia 2018 r. pismo, w którym podtrzymała swój wniosek o ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Organ zawiadomieniem oraz obwieszczeniem z dnia 9 sierpnia 2018 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018, poinformował strony o ponownym prowadzeniu postępowania w sprawie i możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Burmistrz Gminy i Miasta Szadek wskazał, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy *oos* w brzmieniu przed nowelizacją, dokonaną ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (por. informacja Zastępcy Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 23 stycznia 2017 r., znak: DOOŚ.OPK.070.15.2017.ML) i wobec tego brak jest potrzeby ponownego opiniowania konieczności dokonania oceny oddziaływania inwestycji na środowisko. Organ wskazał, że w toku postępowania uwzględnił fakt braku kumulacji oddziaływań elektrowni wiatrowych, opierając się na opinii biegłej Hanny Szymanowicz z dnia 1 marca 2017 r. oraz na opracowaniu sporządzonym na zlecenie inwestora i przedłożonym organowi w dniu 14 marca 2018 r. (kopia raportu nr PR/01/12/2016 „Sprawozdanie z pomiarów poziomu hałasu emitowanego do środowiska przez Farmę Wiatrową Szadek”).

W wyniku rozpatrzenia odwołania Pana [imię] od ww. decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu decyzją z dnia 22 listopada 2018 r., znak: SKO.4161/32/18, uchyliło zaskarżone rozstrzygnięcie i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W pierwszej kolejności organ odwoławczy wskazał, że Panu [imię] przysługuje status strony przedmiotowego postępowania. Rozstrzygając sprawę organ powinien był dokonać ustaleń co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w oparciu o obowiązujące przepisy ustawy *oos*, przeprowadzić ponowne opiniowanie co do konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, jak również Burmistrz Gminy i Miasta Szadek powinien był uwzględnić przy wydawaniu decyzji środowiskowej

odległości wynikające z art. 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Od tej decyzji Eolos Novo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz Windprojekt Sp. z o.o. Sp.k. w upadłości z siedzibą w Warszawie wniosły sprzeciwy do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi. Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt II SA/Łd 15/19, sąd oddalił sprzeciwy potwierdzając prawidłowość decyzji SKO. Wobec uprawomocnienia się wyroku, sprawa wróciła do ponownego rozpoznania przez Burmistrza Gminy i Miasta Szadek.

Burmistrz Gminy i Miasta Szadek zawiadomieniem z dnia 10 grudnia 2019 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019, poinformował strony o przystąpieniu do ponownego rozpoznania sprawy, a zawiadomieniem z dnia 20 lipca 2020 r. znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019 poinformował o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

W wyniku ponownie przeprowadzonego postępowania Burmistrz Gminy i Miasta Szadek wydał decyzję z dnia 30 listopada 2020 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019, w której określił dla przedmiotowego przedsięwzięcia środowiskowe uwarunkowania, o których mowa w art. 84 ust. 1 a ustawy ooś, tj. warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich oraz wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym.

W treści uzasadnienia decyzji organ wskazał, że rozstrzygnięcie zostało wydane po uzyskaniu stosownych opinii tj. Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi (opinia z dnia 13 marca 2020 r., znak: WOOŚ.4220.131.2020.JCh.2, stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny środowiskowej z uwagi na fakt zrealizowania przedsięwzięcia) oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Zduńskiej Woli (opinia z dnia 27 kwietnia 2020 r., znak: PSSE.NS ZNS.460.11.2020.JOK, stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny środowiskowej z uwagi na fakt zrealizowania przedsięwzięcia), przeprowadzeniu analizy akustycznej uwzględniającej kumulację oddziaływań 4 elektrowni wiatrowych, która nie wykazała przekroczeń dopuszczalnych norm hałasu oraz sprawdzeniu, czy przedłożona karta informacyjna dla przedsięwzięcia spełnia wymagania określone w przepisie art. 62a ustawy ooś. Ponadto organ wskazał,

---

że w jego ocenie brak jest podstaw do badania spełnienia kryterium odległościowego elektrowni wiatrowej, o którym mowa w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych przy wydawaniu decyzji środowiskowej, ponieważ inwestycja została zrealizowana na podstawie pozwolenia na budowę uzyskanego przed wejściem w życie ww. ustawy.

Od tej decyzji Pan . . . . . wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu, wskazując na wydanie rozstrzygnięcia niezgodnie z aktualnym brzmieniem ustawy ooś, a także ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. W szczególności zwrócił uwagę, że w sprawie nie mają zastosowania przepisy art. 12 ust. 2 oraz art. 13 ust. 2 i 3 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Ponadto, podniósł, że organ nie uzupełnił karty informacyjnej przedsięwzięcia zgodnie z art. 62a w zw. z art. 63 ustawy ooś, odnośnie wskazania przedsięwzięć realizowanych

i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Skarżący zwrócił uwagę na brak przydatności opinii organów specjalistycznych, ponieważ wskazują one, że opinie wydaje się dla przedsięwzięć planowanych, a nie zrealizowanych. Tym samym brak jest opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy *oos*. Ponadto, wskazał, że sentencja decyzji jest nieadekwatna do stanu faktycznego, ponieważ zawiera postanowienia wskazujące na konieczność uwzględnienia określonych wskazań w projekcie budowlanym, tymczasem inwestycja została już zrealizowana. Skarżący wniósł o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Decyzją z dnia 19 stycznia 2021 r., znak: SKO.4161.94.20, Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchyliło decyzję Burmistrza Gminy i Miasta Szadek z dnia 30 listopada 2020 r. i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Kolegium wskazało, że organ dokonał błędnej interpretacji przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, skutkującej niezastosowaniem jej art. 4. Kolegium podniosło, że ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji powinien w pierwszej kolejności rozstrzygnąć kwestię, czy inwestycja spełnia normę odległościową określoną w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, a kolejno w razie spełnienia tych norm – wydać decyzję środowiskową. Ustalenia w sprawie powinny być dokonane w oparciu o kartę informacyjną przedsięwzięcia odpowiadająca wszystkim wymogom przewidzianym w art. 62a w zw. z art. 63 ustawy *oos* (z tym że nie ma obowiązku uzupełniania karty złożonej przed 1 stycznia 2017 r. jeżeli posiada ona elementy wymagane wskazanym przepisem). Zdaniem Kolegium, uchylona decyzja Burmistrza Miasta i Gminy Szadek z dnia 30 listopada 2020 r. nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach ustawy *oos* jako że organ organiczył się jedynie do zastosowania art. 84 ust. 1a ustawy *oos*, ale nie orzekł o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z dyspozycją art. 84 ust 1 ustawy *oos*.

Po rozpoznaniu sprzeciwu Eolos Novo Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie wniesionego na ww. rozstrzygnięcie w dniu 16 kwietnia 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wydał wyrok o sygn. akt II SA/Łd 136/21, w którym oddalił sprzeciw. Sąd wskazał, że przedstawiona przez organ drugiej instancji wykładnia przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych wymaga wyjaśnienia spełnienia norm odległościowych określonych w art. 4 tej ustawy w oparciu o kartę informacyjną przedsięwzięcia i zbadania jej kompletności oraz ewentualnego jej uzupełnienia, jeżeli nie odpowiada wszystkim wymogom określonym w art. 62a w związku z art. 63 ustawy *oos*. Jednocześnie sąd zwrócił uwagę na konieczność dokonania wykładni przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych z uwzględnieniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 maja 2020 r. wydanego w sprawie C-727/17, stanowiącym odpowiedź na pytanie prejudycjalne zadane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w sprawie o sygn. akt II SA/Ke 337/17. Wskazał, że w wyroku tym Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że:

a) art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie stanowi przepisu technicznego, który jest objęty obowiązkiem notyfikacji w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy, o ile jego ustanowienie nie skutkuje jedynie marginalnym użytkowaniem turbin wiatrowych, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego;

b) art. 15 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie ustanawiające wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie należy do przepisów, które uzależniają podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej od ograniczenia terytorialnego, zwłaszcza w postaci limitów ustalonych w związku z minimalną odległością geograficzną pomiędzy usługodawcami, które to przepisy państwo członkowskie winno notyfikować Komisji Europejskiej zgodnie z art. 15 ust. 7 tej dyrektywy;

c) art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu, które wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, jeśli to uregulowanie jest niezbędne i proporcjonalne w świetle wiążącego dane państwo członkowskie obowiązkowego krajowego celu ogólnego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Ponadto, Sąd wskazał, że w orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany i w zasadzie prezentowany jednolicie jest pogląd o dopuszczalności wydania decyzji środowiskowej już po zrealizowaniu przedsięwzięcia.

Wobec uprawomocnienia się wyroku, sprawa wróciła do ponownego rozpoznania przez Burmistrza Gminy i Miasta Szadek.

Zawiadomieniem z dnia 30 listopada 2021 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019.6.2021 organ poinformował strony o przystąpieniu do ponownego rozpoznania sprawy, a także poinformował, że wystąpiono do organów i urzędów o uzupełnienie materiału dowodowego w celu wykonania orzeczenia sądu.

Kierując się wskazaniem zawartym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 28 maja 2020 r. wydanym w sprawie C-727/17, jak również powstałą na tym tle linią orzecznictwa sądowoadministracyjnego (m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z 27 października 2020 r., sygn. akt II SA/Ke 337/17, czy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 17 marca 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 889/20), Burmistrz pismami z dnia 30 listopada 2021 r. zwrócił się do Ministra Klimatu i Środowiska, Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska o udzielenie informacji, które pozwolą na ustalenie, czy w rozpoznawanej sprawie znajdzie zastosowania wymóg

zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, określonej w przepisach ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Do tutejszego organu wpłynęły odpowiedzi z Ministerstwa Klimatu i Środowiska (pismo z dnia 28 stycznia 2022 r., znak: DOZE-III.055.1.2022.ŁZ), Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego. (pismo z dnia 23 grudnia 2021 r., znak: DSW.520.48.2021.BRZ), Urzędu Regulacji Energetyki (pismo z dnia 19 stycznia 2022 r., znak: DZO.SOP.070.3.2021.Acz).

Pismem z dnia 10 marca 2022 r. tutejszy organ wystąpił do Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej o udzielenie informacji dotyczącej zastosowania wymogu zachowania minimalnej odległości. Jednocześnie obwieszczeniem z dnia 10 marca 2022 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019.6.2021 poinformował o powyższym fakcie strony postępowania.

Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej w piśmie z dnia 24 marca 2022 r. udzieliło odpowiedzi na pytania organu.

Pismem z dnia 30 marca 2022 r. organ ponowił prośbę o udzielenie informacji przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który udzielił odpowiedzi w piśmie z dnia 8 kwietnia 2022 r., znak: DOOŚ-WAPiS.400.258.2021.MTi.

Wobec otrzymania odpowiedzi na wszystkie wysłane pisma, obwieszczeniem z dnia 20 kwietnia 2022 r. Burmistrz Gminy i Miasta Szadek poinformował strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie prowadzonego ponownie postępowania.

Do tutejszego organu w dniu 29.04.2022 r. wpłynęło pismo Pana _____, w którym to piśmie wniósł o: prowadzenie sprawy zgodnie z przepisami ustawy *ooś* w obecnie obowiązującym brzmieniu; uwzględnienie odległości, o których mowa w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych; zażądania od wnioskodawcy uzupełnienie karty informacyjnej przedsięwzięcia zgodnie z dyspozycją art. 62a w związku z art. 63 ustawy *ooś*; przeprowadzenie procedury ponownego zaopiniowania zasadności przeprowadzenia pełnego postępowania środowiskowego przez właściwe organy, wskazując na kwestie kumulacji oddziaływań 4 elektrowni wiatrowych; zgromadzenie materiału dowodowego zgodnie z art. 7, 77 § 1 i 80 *kpa* oraz sporządzenie raportu o środowisku.

Przechodząc do rozpoznania sprawy, w pierwszej kolejności zauważyć należy, że na podstawie art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania ujęte w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie sąd i organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia. Powyższy obowiązek podporządkowania się ocenie prawnej wyrażonej w wyroku sądu administracyjnego ciąży na organie administracji i na sądzie, a może być wyłączony jedynie w przypadku istotnej zmiany stanu faktycznego lub prawnego.

Zgodnie ze wskazaniem wynikającym z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 136/21, koniecznym jest dokonanie wykładni przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych z uwzględnieniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 maja 2020 r. wydanego w sprawie C-727/17. Dopiero ustalenie okoliczności wskazanych przez Trybunał pozwoli na zastosowanie bądź pominięcie przepisów dotyczących zachowania minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, o których mowa

w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Kolejnym krokiem będzie zbadanie kompletności karty informacyjnej przedsięwzięcia w oparciu o znowelizowane przepisy ustawy *o oś*.

W wyroku tym Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że:

- art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie stanowi przepisu technicznego, który jest objęty obowiązkiem notyfikacji w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy, o ile jego ustanowienie nie skutkuje jedynie marginalnym użytkowaniem turbin wiatrowych, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego,

- art. 15 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie ustanawiające wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych nie należy do przepisów, które uzależniają podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej od ograniczenia terytorialnego, zwłaszcza w postaci limitów ustalonych w związku z minimalną odległością geograficzną pomiędzy usługodawcami, które to przepisy państwo członkowskie winno notyfikować Komisji Europejskiej zgodnie z art. 15 ust. 7 tej dyrektywy,

- art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu, które wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, jeśli to uregulowanie jest niezbędne i proporcjonalne w świetle wiążącego dane państwo członkowskie obowiązkowego krajowego celu ogólnego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Trybunał nakazuje zatem sprawdzenie technicznego charakteru przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, a także niezbędności i proporcjonalności wprowadzonych przepisami tej ustawy regulacji z punktu widzenia realizacji wiążącego Polskę krajowego celu ogólnego w zakresie odsetka produkcji energii ze źródeł odnawialnych przez "sąd odsyłający". Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, określenie to należy odczytywać przez pryzmat specyfiki działania polskich sądów administracyjnych, sprawujących kontrolę działalności administracji publicznej. Kompetencje merytoryczne należą bowiem do organów administracji publicznej, do których przy rozstrzygnięciu indywidualnych spraw administracyjnych należy w tej sytuacji w pierwszej kolejności wykładnia prawa w procesie rozpatrywania takich spraw. Sąd administracyjny jedynie kontroluje stosowanie prawa, a więc również wykładnię prawa dokonaną przez organ. Nie jest rzeczą sądu administracyjnego ustalanie stanu faktycznego sprawy oraz dokonywanie własnych ustaleń poprzedzonych oceną dowodów. Takie działanie prowadziłoby, bowiem do nieuprawnionego zastępowania organów administracji publicznej w ich działalności (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia

13 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Ke 149/18). Biorąc pod uwagę powyższe, "sądem odsyłającym", o którym mowa w wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE, jest organ administracji publicznej.

Trybunał w przedmiotowym wyroku wskazał, jakie okoliczności należy ustalić, aby było możliwe dokonanie oceny charakteru przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych pod kątem zgodności z unijnymi dyrektywami. Przywołany wyrok jest również przedmiotem zainteresowania orzecznictwa sądownoadministracyjnego, powstałego na tle spraw o wydanie decyzji środowiskowych dla elektrowni wiatrowych prowadzonych po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Tytułem przykładu przywołać można następujące wyroki: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II SA/Ke 337/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Bd 473/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt II SA/Bd 423/19, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt II SA/Łd 889/20.

Kierując się zatem wskazaniem zawartymi w wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE jak i wypracowanymi w ramach orzecznictwa sądownoadministracyjnego, Burmistrz Gminy i Miasta Szadek zwrócił się do Ministra Klimatu i Środowiska, Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej o udzielenie następujących informacji:

- jaki był w Polsce w okresach dwuletnich, tj. 2011-2012, 2013-2014, 2015-2016, 2017-2018 oraz na koniec 2020 wyrażany procentowo udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto obliczony zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE wraz ze wskazaniem ile z tej energii stanowiła energia uzyskiwana z elektrowni wiatrowych, a także jaki był coroczny przyrost mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowych w okresie przed i po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych ze wskazaniem na poszczególne lata z okresu 2012-2020,
- czy w aukcjach na sprzedaż energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii organizowanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki po dniu wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, tj. w latach 2016-2021 brały udział projekty z pozwoleniami na budowę dla elektrowni wiatrowych, które spełniały wymóg odległości, o którym mowa w art. 4 tej ustawy oraz jaka była moc takich projektów ze wskazaniem na poszczególne lata w okresie 2016-2021,
- ile pozwoleń na budowę dla elektrowni wiatrowych (oraz dotyczące jakiej ilości turbin i ewentualnie na jaką moc) wydano na podstawie postępowań o zatwierdzenie projektu budowlanego i wydanie pozwolenia na budowę wszczętych przed i po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych ze wskazaniem na poszczególne lata w okresie 2012-2020 r. nie wliczając decyzji o zmianie pozwolenia na budowę wydanych w oparciu o art. 36a ustawy z dnia 7 lipca 1996 r. Prawo budowlane,

- czy po dniu wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych wydano pozwolenia na budowę dla elektrowni wiatrowych, które spełniały wymóg odległości, o którym mowa w art. 4 tej ustawy (jeśli tak, to ile i na jaką moc),
- ile pozytywnych decyzji środowiskowych dla elektrowni wiatrowych (oraz na jaką moc) zostało wydanych przed i po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w okresie 2012-2020 r. ze wskazaniem na poszczególne lata,
- czy po dniu wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych wydano decyzje środowiskowe dla elektrowni wiatrowych, które spełniały wymóg odległości, którym mowa w art. 4 tej ustawy (jeśli tak, to ile i na jaką moc).

Ponadto, Burmistrz Gminy i Miasta Szadek zwrócił się o przesłanie opracowań czy też analiz eksperckich wskazujących, jaka jest bezpieczna odległość elektrowni wiatrowych od zabudowań mieszkalnych w związku z ewentualnym szkodliwym oddziaływaniem na zdrowie turbin wiatrowych.

Analiza uzyskanych informacji wykazała, że po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych doszło do istotnego spadku corocznego przyrostu mocy zainstalowanych elektrowni wiatrowych. W okresie przed wejściem ww. ustawy przyrost wahał się średnio ok 830 MW, podczas gdy już w latach 2016-2020 przyrost wyniósł średnio ok 135 MW, z czego, co należy podkreślić, większość przyrostu wystąpiła w 2020 r. co należy powiązać z ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1276), na podstawie której znowelizowano również ustawę o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych i wydłużono ważność już wydanych pozwoleń na budowę dla elektrowni wiatrowych, jak również umożliwiono zmianę takich pozwoleń na budowę na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. bez uwzględnienia wymogu odległościowego.

No mocy wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych doszło do przeniesienia kompetencji do wydawania decyzji środowiskowych z organów samorządu terytorialnego na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska z tym, że przepis przejściowy dozwalał, aby sprawy wszczęte i niezakończone dotyczące decyzji środowiskowych były prowadzone przez organy, które były właściwe do ich prowadzenia przed dniem wejścia w życie tej ustawy (art. 16 ust. 2). Oznacza to zatem, że wnioski o wydanie decyzji środowiskowej dla elektrowni wiatrowych od 16 lipca 2016 r. są rozpoznawane przez regionalnych dyrektorów ochrony środowiska. Zgodnie z informacją udzieloną przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska, po wejściu w życie ustawy zostało wydanych 5 decyzji środowiskowych dla elektrowni wiatrowych, które spełniały wymóg odległościowy, na łączną moc 78 MW. Organowi nie udało się pozyskać informacji, ile dokładnie decyzji środowiskowych zostało wydanych dla elektrowni wiatrowych sprzed wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (wydanych przez organy samorządu terytorialnego oraz regionalnych dyrektorów ochrony środowiska), jednakże wniosek w zakresie znacznego spadku wydawanych decyzji środowiskowych można oprzeć w oparciu o dane dotyczące corocznego przyrostu mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowych (który był znaczący sprzed wejścia w życie przedmiotowej ustawy). Zaprezentowane dane statystyczne prowadzą do wniosku, że art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, wprowadzający ograniczenie co do możliwości sytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, chociaż nie zakazuje produkcji, wprowadzania do obrotu lub stosowania elektrowni wiatrowych, to jednakże

skutkuje marginalizacją użytkowania turbin wiatrowych. Pozbawienie bowiem możliwości instalowania turbin z punktu widzenia ilościowego, jest pozbawieniem możliwości ich użytkowania. Drastyczne zmniejszenie ilości wydawanych decyzji środowiskowych po wejściu w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oznacza, że elektrownie wiatrowe, które powstały od 2016 r. to w znacznej mierze projekty z decyzjami wydanymi sprzed wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, a zatem nieprzewidujące możliwości realizacji najnowocześniejszych modeli turbin wiatrowych, które charakteryzują się dużą całkowitą wysokością oraz dużą średnicą wirnika. Reguła 10 H wprowadzona analizowaną ustawą powoduje radykalne zmniejszenie się ilości miejsc na terytorium Polski, na których możliwa jest lokalizacja elektrowni wiatrowych. Dostępność takich terenów jest przy tym odwrotnie proporcjonalna do wysokości elektrowni wiatrowych, co marginalizuje możliwość stosowania najwyższych i najnowocześniejszych turbin wiatrowych.

Powyższe łącznie prowadzi do wniosku o technicznym charakterze art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r., ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego podlegającego procedurze notyfikacji w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy, jako przepisów skutkujących marginalnym użytkowaniem turbin wiatrowych.

Polska osiągnęła krajowy cel ogólny w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, który został ustanowiony na rok 2020 na poziomie 15%. Na realizację celu korzystnie wpłynęła dokonana przez Główny Urząd Statystyczny zmiana metodologii szacowania zużycia drewna i dokonana korekta danych na lata 2018, 2019 i 2020. Zgodnie z wcześniejszą metodologią, osiągnięty całkowity udział OZE w krajowym zużyciu energii brutto wynosił 11,3% za rok 2018, a zatem był znacznie niższy niż ten dokonany po korekcie, który obecnie podawany jest jako 14,9%. Mimo osiągnięcia krajowego celu ogólnego określonego w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2009/28/WE, w ocenie organu rozpoznającego sprawę, wprowadzone restrykcje dotyczące lokalizowania jedynie elektrowni wiatrowych, z wyłączeniem innych form produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, nie były niezbędne i proporcjonalne w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2009/28 do osiągnięcia ww. krajowego celu ogólnego jak i celów, którym miało służyć wprowadzenie regulacji zawartej w art. 4 ust.1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Jak wynika z odpowiedzi udzielonej przez Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej w piśmie z dnia 24 marca 2022 r., bezpieczna odległość elektrowni wiatrowych od zabudowy mieszkalnej to ok 500 m. Na poparcie tej tezy stowarzyszenie przywołało kilka opracowań, w głównej mierze odwołujących się do oddziaływania hałasem. Ponadto, Stowarzyszenie w piśmie przywołało rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustawy (nr UD207 w wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów, dostępny pod adresem: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12359600/katalog/12878094#128780>). Z uzasadnienia do tego projektu wynika, że jego celem jest wprowadzenie zmian w zasadach lokalizowania inwestycji w zakresie lądowych elektrowni wiatrowych w gminach, które wyrażają wolę lokowania takiej infrastruktury oraz „odblokowanie” rozwoju budownictwa mieszkalnego

w sąsiedztwie tych elektrowni przy zachowaniu maksymalnego bezpieczeństwa ich eksploatacji i zapewnieniu pełnej informacji o planowanej inwestycji dla mieszkańców okolicznych terenów. Na str. 11 uzasadnienia wskazano, że "Ministerstwo Rozwoju i Technologii (które, jako pierwotny organ właściwy w niniejszej sprawie, opracowało projekt) analizowało ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, pod kątem zwiększenia wykorzystania potencjału energetyki wiatrowej na lądzie na rzecz polskiej gospodarki i rynku energetycznego. W trakcie analizy zaobserwowano, że przyjęcie ww. ustawy, wprowadzającej jedną, sztywną odległość minimalną od zabudowań mieszkalnych i form ochrony przyrody, uzależnioną od wysokości wiatraków, doprowadziło do istotnego zmniejszenia ilości dostępnych terenów nadających się na lokalizację i realizację nowych inwestycji. Obecnie obserwowane inwestycje w znacznej większości korzystają (dzięki obowiązującym przepisom przejściowym) z regulacji obowiązujących przed wejściem ww. przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych". Ponadto, wskazano, że " W Europie mamy do czynienia z różnym podejściem do minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od zabudowań. (...) Wiele europejskich krajów minimalną odległość wyznacza na podstawie określonego dystansu wyrażonego w metrach, niekiedy dopuszczając indywidualne podejście w poszczególnych regionach. Te regulacje mają zróżnicowany status: od obligatoryjnego do fakultatywnych zaleceń, wytycznych czy dobrych praktyk. (...) W kilku krajach europejskich nie określono minimalnych odległości w ustawodawstwie centralnym. Zamiast tego, odsunięcie jest określane na poziomie konkretnej inwestycji/projektu i jest powiązane z limitami hałasu oraz innymi oddziaływaniami elektrowni wiatrowej: (...). W wielu krajach finalne lokalizowanie inwestycji odbywa się w oparciu o prognozowanie oddziaływań akustycznych. Dodatkowo, zalecana odległość minimalna 500 metrów jest stosunkowo często spotykana w różnych krajach. W wielu przypadkach uprawnienie do podejmowania decyzji w kwestii położenia farm wiatrowych leży w gestii władz samorządowych" (str. 12-14 uzasadnienia). W związku z tym, w projekcie nowelizacji proponuje się przyjęcie bezwzględnej, minimalnej odległości 500 m. Wyjaśniając wskazaną odległość odwołano się do wyników części badań związanych z określaniem zasięgów oddziaływania elektrowni wiatrowych na otoczenie (akustyczne, elektromagnetyczne, fizyczne itd.), w tym m.in. przeprowadzanych na terenie farm wiatrowych pomiarów hałasu, które potwierdzają, że w rekomendowanej minimalnej odległości od elektrowni wiatrowej nie rejestruje się przekroczeń poziomu dopuszczalnego hałasu określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r., poz. 112) realizowanych zgodnie z metodyką zawartą w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2019 r. poz. 2286), którego załącznik nr 7 określa metody referencyjne, obowiązujące w pomiarach hałasu przemysłowego (str. 15 uzasadnienia).

Powyższe prowadzi zatem do wniosku, że minimalna odległość wprowadzona przepisami ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych jest nadmierna, gdyż wprowadza zbyt daleko idące ograniczenie, które nie jest umotywowane bezpieczeństwem dla życia i zdrowia. Minimalna odległość elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego z art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych została określona w sposób zupełnie mechaniczny i sztywny oraz bez powiązania z wymogami ochrony zdrowia,

czy naruszeniem norm środowiskowych (np. dotyczących hałasu). Stąd, arbitralnie ustanowiona przesłanka minimalnej odległości nie może być uznana za proporcjonalną i niezbędną w rozumieniu art. 13 ust. 1 Dyrektywy 2009/28.

W rozpoznawanej sprawie, całkowita wysokość elektrowni wiatrowej objętej niniejszym postępowaniem wynosi ok 155 m, co oznacza, że wymóg 10 H byłby spełniony przy odległości 1550 m, a zatem znacznie powyżej odległości wskazywanej jako bezpieczna. Judykatura stoi na stanowisku, że jeśli organ administracji publicznej, po przeprowadzeniu postępowania, uzna że norma odległościowa wprowadzona przepisami ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych stanowi przepis techniczny, który był objęty obowiązkiem notyfikacji w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2015/1535, czy też że jest ona sprzeczna z wymogami wynikającymi z art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2009/28, wówczas będzie uprawniony i zarazem zobowiązany do rozstrzygnięcia wniosku o wydanie decyzji środowiskowej z pominięciem przepisów tej ustawy (np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Sz 920/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 31 grudnia 2020 r., sygn. akt II SA/Po 186/17). Podnosi się bowiem, że skutkiem uchybienia notyfikacji jest niemożność stosowania przepisów technicznych przez organy i sądy krajowe, podobnie jak sprzeczność przepisu z normą prawa wspólnotowego powoduje – uwzględniając ściśle powiązanie zasady bezpośredniego skutku z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego - konieczność pominięcia takiego przepisu przy wydawaniu rozstrzygnięcia (np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt II SA/Ke 149/18).

Mając na uwadze powyższe, organ zdecydował o niestosowaniu wymogu odległościowego z art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w rozpoznawanej sprawie. Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy *o oś* przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy *o oś*. W pierwszym przypadku obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wynika z przepisów prawa materialnego, natomiast w drugim przypadku, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może zostać stwierdzony przez uprawniony organ na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy *o oś*. Rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne lub fakultatywne określa rozporządzenie.

Na dzień złożenia wniosku o wydanie decyzji środowiskowej, tj. 3 lutego 2009 r. obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. z 2004 r. nr 257, poz. 2573). Zgodnie z ówczesnym brzmieniem zawartego w rozporządzeniu § 3 ust. 1 pkt 6 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zaliczały się instalacje wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m, niewymienione

w § 2 ust. 1 pkt 5. Przepis zyskał nowe brzmienie rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w którym wskazano, że do wskazanych przedsięwzięć zalicza się instalacje wykorzystujące do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 5: a) lokalizowane na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2018 r., poz. 1614, 2244 i 2340 oraz z 2019 r., poz. 1696 i 1815), z wyłączeniem instalacji przeznaczonych wyłącznie do zasilania znaków drogowych i kolejowych, urządzeń sterujących lub monitorujących ruch drogowy lub kolejowy, znaków nawigacyjnych, urządzeń oświetleniowych, billboardów i tablic reklamowych, b) o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m. Jednocześnie, zgodnie z § 4 tego rozporządzenia, do postępowań w sprawie wydania decyzji środowiskowych wszczętych przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe, tj. przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. Podobna norma intertemporalna znalazła się w najnowszym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839).

Zgodnie z powyższą kwalifikacją, rolą organu była ocena, czy zachodzi obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania wnioskowanego przedsięwzięcia na środowisko, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 63 ustawy ooś, a także po uzyskaniu stosownych opinii organów wskazanych w art. 64 ust. 1 ustawy ooś.

Podstawą do oceny, czy zachodzi taki obowiązek, stanowi karta informacyjna przedsięwzięcia. Jak zostało to wskazane w decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z dnia 22 listopada 2018 r., znak: SKO.416132/18 w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy ooś w brzmieniu obowiązującym ze zmianami po dniu 1 stycznia 2017 r. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1936) przypisy dotychczasowe stosuje się do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Tym samym, skoro w rozpoznawanej sprawie do dnia wejścia w życie ustawy (tj. do dnia 1 stycznia 2017 r.) nie został sporządzony raport środowiskowy, jak również nie zostało wydane postanowienie określające zakres raportu, to zastosowanie znajdują przepisy w brzmieniu wynikającym z przedmiotowej nowelizacji.

Zważywszy, że wniosek o wydanie decyzji środowiskowej wraz z kartą informacyjną przedsięwzięcia został złożony w lutym 2009 r., rolą organu jest ocena czy karta informacyjna przedsięwzięcia zawiera wszystkie elementy wymagane art. 62a ustawy ooś obowiązującym od dnia 1 stycznia 2017 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie środowiska, w brzmieniu na dzień złożenia wniosku o wydanie decyzji środowiskowej tj. 3 lutego 2009 r., przez kartę informacyjną przedsięwzięcia należało rozumieć dokument zawierający podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, w szczególności dane o:

a) rodzaju, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,

- b) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
  - c) rodzaju technologii,
  - d) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia,
  - e) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
  - f) rozwiązaniach chroniących środowisko,
  - g) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
  - h) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
  - i) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia.
- Zgodnie z art. 62a ust. 1 ustawy *o oś*, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:
- 1) rodzaju, cechach, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
  - 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
  - 3) rodzaju technologii,
  - 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,
  - 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
  - 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
  - 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
  - 8) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
  - 9) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzach ekologicznych, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,
  - 10) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej,
  - 11) przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
  - 12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej,
  - 13) przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko,
  - 14) pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko
- z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko, przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Powyższe porównanie wskazuje, że zakres informacji, które powinny zostać zamieszczone w karcie został z dniem 1 stycznia 2017 r. rozszerzony, tj. o informacje dotyczące przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia, lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem (pkt 11), ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej (pkt 12), przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko (pkt 13) oraz pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 14).

W ocenie organu, materiał dowodowy sprawy pozwala na stwierdzenie, że wszystkie informacje wymagane art. 62a ustawy *oos* zostały zgromadzone, stąd, brak było potrzeby wzywania inwestora do uzupełnienia karty. Co więcej, informacje w niej zawarte, przytoczone poniżej, w ocenie organu są wystarczające do dokonania oceny potrzeby sporządzenia raportu w aspekcie kryteriów wskazanych w art. 63 ust. 1 ustawy *oos*.

W odniesieniu do kumulacji się przedsięwzięć (art. 62a ust. 1 pkt 11 ustawy *oos*) w aktach sprawy znajduje się analiza dotycząca oddziaływań skumulowanych 4 elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na działkach nr ewid. 81 i 82 obręb 4, 98 obręb 3, 69 obręb 5 miasta Szadek, przeprowadzona na zlecenie Burmistrza Gminy i Miasta Szadek (w ramach postępowania zakończonego uchyloną decyzją z dnia 30 listopada 2020 r., znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019). Przedmiotowa analiza potwierdziła brak przekroczeń wartości dopuszczalnego poziomu hałasu na najbliższych terenach chronionych akustycznie. Organ zauważa, że wyniki ww. opinii są zbieżne z wynikami opinii wydanej na zlecenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu przez biegłą Hannę Szymanowicz z dnia 1 marca 2017 r. oraz badaniami wykonanymi na zlecenie inwestora w listopadzie 2016 r. Jednocześnie w ramach przedmiotowej analizy wskazano, że nie odnotowano żadnych innych przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.

W odniesieniu do informacji dotyczącej ryzyka wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej (art. 62a ust. 1 pkt 12 ustawy *oos*), przedmiotowa informacja znajduje się w pkt 9 karty. W odniesieniu do informacji o przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko (art. 62a ust. 1 pkt 13 ustawy *oos*), przedmiotowa informacja znajduje się pkt 7 d) karty. W zakresie informacji na temat prac rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (art. 62a ust. 1 pkt 14 ustawy *oos*), to jak wskazał inwestor w piśmie z dnia 10 lipca 2020 r., że takie prace nie były i nie będą prowadzone w zakresie przedmiotowej inwestycji, zatem powyższy punkt nie dotyczy wnioskowanego przedsięwzięcia.

Organ prowadzący postępowanie ocenia czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania, jak wynika z art. 64 ust. 1 ustawy *oos* (w brzmieniu od dnia 24 września 2019 r.), po zasięgnięciu opinii: 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska; 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;

3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy; 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

Obowiązek wystąpienia o opinię do organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej istnieje od dnia 1 stycznia 2018 r. Zgodnie jednak z art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz.U. z 2021 r., poz. 2233) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy ooś, stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r. Powyższe wskazuje na brak obowiązku uzyskania w niniejszej sprawie opinii organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne. Nie ma także potrzeby uzyskania opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, ponieważ przedsięwzięcie nie jest kwalifikowane jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Zgodnie z ww. przepisem pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych.

Burmistrz Gminy i Miasta Szadek w dniu 14 lutego 2020 r. wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Zduńskiej Woli o opinię co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i ewentualnego zakresu raportu. W dniu 13 marca 2020 r. do Urzędu Gminy i Miasta Szadek wpłynęła opinia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi, znak: WOOŚ.4220.131.2020.JCh stwierdzająca, że dla wnioskowanego przedsięwzięcia nie istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Zduńskiej Woli pismem z dnia 27 kwietnia 2020 r. znak: PSSE.NS ZNS.460.11.2020.JOK wyraził opinię, że nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wnioskowanego przedsięwzięcia. Mając na uwadze obydwie te opinie, organ podzielił zaprezentowane w nich stanowisko co do braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia w postaci elektrowni wiatrowej o mocy 2 MW w Szadku na działce nr ewid. 81 w obrębie 4 o wysokości zawieszenia wirnika (wież) ok. 110 m, średnicy wirnika ok. 90 m, fundamentu wieży o wymiarach 18,6 x 18,6 m posadowionego na głębokości ok. 2,25 m.

Mocą przepisów ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1712) uchylono ust. 2 art. 63 ustawy ooś. Przepis ten stanowił o tym, że jeśli organ prowadzący postępowanie po uzyskaniu opinii właściwych organów nie stwierdzi potrzeby

przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko to wydaje postanowienie. Zgodnie z art. 4 ust. 2 będącym przepisem przejściowym, do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy *oos*) i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się m.in. przepis art. 63 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Oznacza to zatem, że w tym zakresie znajdują zastosowanie nowe przepisy, a zatem brak jest podstaw do wydania odrębnego postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie natomiast z art. 84 ust. 1 ustawy *oos*, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c. Na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy *oos*, charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zgodnie z kartą informacyjną przedsięwzięcia, przedmiotowe przedsięwzięcie dotyczy elektrowni wiatrowej o średnicy wirnika około V 90 m i wysokości zawieszenia wirnika (wieża) na poziomie do H 110 m, jako jednostki wytwórczej energii elektrycznej o mocy $P = 2,0$ MW na działce nr 81 obręb 4 w Szadku. Jako elementy towarzyszące elektrowni zostały wskazane: 1) budowa trasy linii energetycznej kablowej SN 15kV wraz z jedną stacją kontenerową pomiarową położoną przy elektrowni i słupem, trasa linii kablowej składać się będzie z 1 obwodu, przy elektrowni usytuowana będzie 1 stacja kontenerowa pomiarowa o wym. 3 m x 3 m na stałe oraz 2) drogi wewnętrzne, place, łuki drogowe, do wieży zostanie doprowadzona utwardzona trwała droga wewnętrzna o szerokości 4,5 m przebiegająca przez działki o nr 81 i 82. Przewiduje się łuki R 30 i R 15, plac manewrowy o wymiarach około 25 m x 40 m i zatoka postojowa 4,5 m x 18,6 m - stałe; droga wewnętrzna z placem i łukami będzie wykonana z kamienia o różnym uziarnieniu i grubości warstwy zależnej od warunków gruntowych i stosownie zagęszczonej, połączona będzie z istniejącą drogą na działce o nr 78, w przypadku kolizji dróg z rowami śródpolnymi, przewiduje się wykonanie przejazdów uwzględniających zachowanie prawidłowego przepływu wody. Wymiary fundamentu wieży to ok. 18,6 m x 18,6 m, posadowione na głębokości ok. 2,25 m — obiekty stałe.

Elektrownia wiatrowa nie będzie negatywnie oddziaływać na warunki gruntowo-wodne. Szczegółowe warunki występowania swobodnego zwierciadła wody podziemnej, współczynnika filtracji, rodzaju gruntu zostanie opracowana na etapie opracowania projektu budowlanego.

Teren inwestycji z wyjątkiem stopy fundamentowej, drogi dojazdowej, placu manewrowego i zatoki postojowej elektrowni wiatrowej może być wykorzystywany do uprawy rolnej.

W rejonie oddziaływania planowanej inwestycji nie znajdują się: szkoły, szpitale, obiekty militarne, cmentarze, tereny turystyczno-rekreacyjne, obszary ważne z punktu widzenia wartości kulturowo-historycznych lub naukowych oraz zasoby wód powierzchniowych istotne dla siedlisk zwierząt.

Teren lokalizacji elektrowni wiatrowej charakteryzuje monotony krajobraz pól uprawnych i pastwisk z pojedynczymi kępami drzew i krzewów bez istotnego znaczenia przyrodniczego. W rejonie przewidywanej lokalizacji występują grunty orne (R) o klasie IVb

i IVa. Łączna powierzchnia przeznaczona pod inwestycję (place, fundament, drogi itd.) nie przekracza 5000 m².

W karcie informacyjnej przedsięwzięcia zostało wskazane, że elektrownia wiatrowa usytuowana będzie w odpowiednim oddaleniu od siedzib ludzkich i nie będzie powodować uciążliwości w fazie jej eksploatacji. Lokalizacja elektrowni wiatrowej nie będzie kolidować z ograniczeniami i rygorami obejmującymi sąsiadujące tereny prawnie chronione. Lokalizacja znajduje się poza rejonami siedliskowymi ptaków. Elektrownia wiatrowa usytuowana będzie w oddaleniu od zwartych skupisk siedzib ludzkich i nie będzie powodować konfliktów społecznych. Lokalizacja elektrowni wiatrowej jest optymalna zarówno ze względów ekologicznych, ekonomicznych, jak i społecznych. Wybór wariantu był poprzedzony analizą ekonomiczno-środowiskową, aby wyeliminować zagrożenia utraty zdrowia dla ludzi, zwierząt, degradacji świata roślinnego, ujemnego wpływu na powierzchnię ziemi, wód powierzchniowych i podziemnych, dóbr kulturowych itp. Wybrany wariant spełnia warunki uwzględniające środowisko naturalne. Zainstalowanie siłowni wiatrowej nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnych emisji hałasu i nie wprowadzi zanieczyszczeń do otoczenia.

Podczas realizacji inwestycji wykorzystywane będą surowce do wykonania fundamentów w celu posadowienia wieży. Do budowy fundamentów pod wieżę stosowany jest szalunek rozbieralny do wielokrotnego wykorzystania, zbrojenie stalowe prefabrykowane oraz beton dostarczone zgodnie z zasadami sztuki budowlanej. W realizacji prac budowlanych będzie użyty specjalistyczny park maszyn budowlanych (koparka, spycharka, betonomieszarka, dźwig samojezdny, pojazdy transportowe).

W trakcie budowy mogą powstać odpady budowlane takie jak: odpady betonu, gruz betonowy, odpady drewna, odpady i złomy metaliczne, gleba i ziemia. Ww. odpady inwestor może przekazać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym, nie będącym przedsiębiorcami, do wykorzystania na ich własne potrzeby. Humus będzie wykorzystany do rekultywacji terenu. Grunt z fundamentu będzie wywieziony z terenu budowy we wskazane miejsce składowania po uzyskaniu stosownych zezwoleń. Odpady eksploatacyjne (oleje, smary) powstałe w trakcie działania elektrowni wiatrowej po ich zużyciu lub planowanej wymianie będą wywożone do zakładu utylizacji wg obowiązujących przepisów. W przypadku awarii, powstałe uszkodzenia zostaną natychmiast wymienione na nowe, a części zużyte i uszkodzone zostaną usunięte z terenu przedsięwzięcia.

Nie przewiduje się wprowadzania substancji do powietrza w formie zorganizowanej i niezorganizowanej, wykorzystywania wody, energii cieplnej, brak jest zapotrzebowania na odprowadzenie lub oczyszczanie ścieków sanitarnych, technologicznych i wód opadowych. Zapotrzebowanie w energię elektryczną dotyczy funkcjonowania elektrowni wiatrowej np. oświetlenia i będzie realizowane z własnego źródła wytwarzania energii, tj. z elektrowni wiatrowej. Szacuje się, iż będzie to nie więcej niż 15 kW dla 1 elektrowni.

Głównym źródłem hałasu eksploatowanej elektrowni wiatrowej jest praca generatora oraz szum obracających się śmigieł charakterystyczny dla tego typu urządzeń. Projektowane przedsięwzięcie nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu na granicy terenów wymagających ochrony przed hałasem. Elektrownia wiatrowa jest produkowana zgodnie z nowoczesnymi technologiami w konstrukcji, której zastosowano wszelkie możliwe rozwiązania ograniczające emisję hałasu. Obliczenia przeprowadzono dla

ekstremalnych warunków, kiedy poziom hałasu jest największy. Ze względu na zmienną prędkość wiatru zmienia się również prędkość obrotowa turbiny, a tym samym poziom hałasu emitowany przez te urządzenia. Wybrana lokalizacja elektrowni wiatrowej nie spowoduje wzrostu poziomu mocy akustycznej na sąsiednie działki gdzie występują zabudowania mieszkalne, przy jej prawidłowym użytkowaniu i obsłudze.

Odnosnie oddziaływania w zakresie promieniowania elektromagnetycznego zostało wskazane, że podstawowym medium produkcyjnym w projektowanej elektrowni wiatrowej będzie energia elektryczna o mocy wytwarzanej w ilości 2,0 MW. Energia przesyłana będzie istniejącymi liniami napowietrznymi z wykorzystaniem projektowanej stacji transformatorowej zdawczo - odbiorczej średniego napięcia 15 kV i projektowanej linii kablowej, która połączona będzie z istniejącą linią 15 kV. Wyprowadzenie mocy powinno być wykonane zgodnie z warunkami ZE z uwzględnieniem przepisów i wiedzy technicznej, obejmujących zagadnienia przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych o częstotliwości 50 Hz i napięciu ok.15 kV, które nie stanowią uciążliwości, czy zagrożenia dla środowiska.

Nie występuje transgraniczne oddziaływanie inwestycji dotyczące zainstalowania elektrowni wiatrowej na środowisko naturalne.

Przedsięwzięcie zlokalizowane jest poza obszarami chronionymi na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Najbliższy obszar objęty siecią Natura 2000 - Dolina Środkowej Warty jest położony w odległości ok. 28 km od inwestycji. Powyższy obszar nie będzie zagrożony budową elektrowni wiatrowej.

Przedsięwzięcie nie należy do inwestycji, dla których tworzy się obszar ograniczonego oddziaływania.

Przedsięwzięcie nie spowoduje awarii związanych z pożarem, wyciekami substancji chemicznych oraz zanieczyszczeniem środowiska.

Nie zachodzi kumulacja oddziaływań z innymi przedsięwzięciami, co wynika m.in. z opinii sporządzonej przez biegłego na zlecenie Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, jak i Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu. Należy zwrócić uwagę, że oddziaływanie elektrowni wiatrowej sprowadza się do oddziaływania w zakresie hałasu i oddziaływania elektromagnetycznego. Kwestie te, w tym kumulacji oddziaływań, były przedmiotem ustaleń biegłych i znalazły odzwierciedlenie w opiniach z dnia 1 marca 2017 r. oraz z grudnia 2019 r. Biegli nie stwierdzili przekroczenia norm akustycznych na terenach z zabudową mieszkaniową, w przypadku oddziaływania elektromagnetycznego biegła Hanna Szymanowicz w opinii z dnia 1 marca 2017 r. stwierdziła natomiast brak możliwości wystąpienia kumulacji.

Podkreślić należy, że brak analizy kwestii dotyczącej infradźwięków, czy migotania cienia pozostaje bez wpływu na możliwość nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Infradźwięki, jak i zjawisko migotania cienia są bowiem oddziaływaniami nienormatywnymi. Nawet jeżeli występują nie można ująć ich w ramy prawne i dokonać stosownych analiz pozwalających na określenie w tym zakresie warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Burmistrza Gminy i Miasta Szadek zgromadzony w sprawie materiał dowodowy biorąc pod uwagę uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy ooś pozwala na stwierdzenie braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i wydania rozstrzygnięcia w oparciu o art. 84 ust. 1 ustawy ooś.

Warto także zaznaczyć, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 1063/15, wskazał, iż *"z literalnego brzmienia art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 3 października 2008 r. wynika, iż wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Jednakże wykładnia gramatyczna, co słusznie przyznał przeciw Sąd pierwszej instancji, nie jest jedyną metodą wykładni interpretacji prawa i bywa, że mimo iż brzmienie przepisu jest jasne, to trzeba sięgnąć do innych rodzajów wykładni, w tym wykładni systemowej i celowościowej, tak aby wydobyć rzeczywiste znaczenie normy prawnej. W niniejszej sprawie, przy interpretacji ww. przepisu, taka potrzeba zaistniała. Decydujące znaczenie z punktu widzenia celu jakiemu służy postępowanie środowiskowe ma rozstrzygnięcie o warunkach środowiskowych jakie muszą zostać spełnione celem umożliwienia podjęcia określonej działalności. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, określenie tych uwarunkowań jest celowe nie tylko po wydaniu decyzji zezwalającej na realizację inwestycji, ale nawet po rozpoczęciu jej realizacji. Powyższe stanowisko dominuje w orzecznictwie sądów administracyjnych (porównaj wyroki NSA: z 26.10.2011 r. II OSK 1820/11, LEX nr 1152061; z 18.01.2011 r. II GSK 6/10, LEX nr 785428; z 26.11.2008 r. II OSK 1481/07, LEX nr 746221). Zatem kwestia tego czy na działce inwestora jest już zrealizowana inwestycja nie powinna mieć znaczenia, gdyż rolą organu w tego typu postępowaniu jest określenie warunków środowiskowych, jakie winno spełniać dane zamierzenie".* Pomimo powyższego, Burmistrz Gminy i Miasta Szadek nie zdecydował się na określenie warunków lub wymagań, o których mowa w art. 84 ust. 1a ustawy ooś.

W sprawie niniejszej zastosowanie ma przepis art. 74 ust. 3 ustawy ooś, a zatem strony były informowane poprzez publiczne obwieszczenie w trybie art. 49 kpa. Stronom zapewniono możliwość wzięcia czynnego udziału w postępowaniu zgodnie z art. 10 kpa.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji służy stronom odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu za pośrednictwem Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, w terminie 14 dni od jej doręczenia. Zgodnie z art. 127a §1 i §2 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

W przypadku złożenia przez stronę oświadczenia o zrzeczeniu odwołania od decyzji stronie nie przysługuje prawo do odwołania się ani złożenia skargi do sądu administracyjnego.

2. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o której mowa w art. 72 ust. 1 ustawy *oos*.
3. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 a ustawy *oos* w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna.
4. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa powyżej, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowisko, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz że aktualne są warunki realizacji planowanego przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia uwzględniającego informacje na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Na postanowienie służy zażalenie.
5. W okresie, o którym mowa w art. 72 ust. 3 i 4 ww. ustawy *oos*, dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się także w przypadku, gdy dla danego przedsięwzięcia jest wymagane uzyskanie więcej niż jednej z decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy *oos* lub gdy wnioskodawca uzyskuje odrębnie decyzje dla poszczególnych etapów realizacji przedsięwzięcia.
6. Do zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stosuje się odpowiednio przepisy o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Z up. Burmistrza
Małgorzata Mysur
SEKRETARZ
GMINY I MIASTA SZADEK

Załącznik:

1. Charakterystyka przedsięwzięcia zgodnie z art. 84 ust. 2 ustawy *oos*.

Otrzymują:

1. Pełnomocnik Eolos Novo Sp. z o.o. - Pan Nikodem Multan,
2. Pełnomocnik Windprojekt Sp. z o.o. sp. k., w upadłości - Pan Nikodem Multan,
3. Strony postępowania zgodnie z art. 49 *Kpa* w związku z art. 74 ust. 3 ustawy *oos*,
4. A/a.

Do wiadomości:

1. Starostwo Powiatowe w Zduńskiej Woli – Wydział Środowiska i Rolnictwa,
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Zduńskiej Woli,
3. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Łodzi.

Decyzja niniejsza podlega opłacie skarbowej w wysokości 205,00 zł (słownie: dwieście pięć złotych 00/100 groszy).

Administratorem danych osobowych jest Burmistrz Gminy i Miasta Szadek. Dane przetwarzane będą wyłącznie w celach niezbędnych do prowadzonego postępowania. Więcej informacji znajduje się na stronie www.szadek.biuletyn.net w zakładce Ochrona danych osobowych.

Załącznik do decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Szadek
znak: RG.7624/1/2009.4.2018.3.2019.6.2021
z dnia 29.07.2022 r.

Charakterystyka przedsięwzięcia

Przedsięwzięcie dotyczy elektrowni wiatrowej o średnicy wirnika około V 90 m i wysokości zawieszenia wirnika (wieży) na poziomie do H 110 m, jako jednostki wytwórczej energii elektrycznej o mocy $P = 2,0$ MW, na działce nr 81 obręb 4 w Szadku. Jako elementy towarzyszące elektrowni zostały wskazane:

1) budowa trasy linii energetycznej kablowej SN 15kV wraz z jedną stacją kontenerową pomiarową położoną przy elektrowni i słupem, trasa linii kablowej składać się będzie z 1 obwodu, przy elektrowni usytuowana będzie 1 stacja kontenerowa pomiarowa o wym. 3 m x 3 m na stałe oraz

2) drogi wewnętrzne, place, łuki drogowe, do wieży zostanie doprowadzona utwardzona trwała droga wewnętrzna o szer. 4,5 m, przebiegająca przez działki o nr ewid. 81 i 82. Przewiduje się łuki R 30 i R 15, plac manewrowy o wymiarach około 25 m x 40 m i zatoka postojowa 4,5 m x 18,6 m - stałe; droga wewnętrzna z placem i łukami będzie wykonana z kamienia o różnym uziarnieniu i grubości warstwy zależnej od warunków gruntowych i stosownie zagęszczonej, połączona będzie z istniejącą drogą na działce o nr ewid. 78, w przypadku kolizji dróg z rowami śródpolnymi, przewiduje się wykonanie przejazdów uwzględniających zachowanie prawidłowego przepływu wody. Wymiary fundamentu wieży to ok. 18,6 m x 18,6 m, posadowione na głębokości ok. 2,25 m - obiekty stałe.

Elektrownia wiatrowa nie będzie negatywnie oddziaływać na warunki gruntowo-wodne. Szczegółowe warunki występowania swobodnego zwierciadła wody podziemnej, współczynnika filtracji, rodzaju gruntu zostanie opracowana na etapie opracowania projektu budowlanego.

Teren inwestycji z wyjątkiem stopy fundamentowej, drogi dojazdowej, placu manewrowego i zatoki postojowej elektrowni wiatrowej może być wykorzystywany do uprawy rolnej.

W rejonie oddziaływania planowanej inwestycji nie znajdują się: szkoły, szpitale, obiekty militarne, cmentarze, tereny turystyczno-rekreacyjne, obszary ważne z punktu widzenia wartości kulturowo-historycznych lub naukowych oraz zasoby wód powierzchniowych istotne dla siedlisk zwierząt.

Teren lokalizacji elektrowni wiatrowej charakteryzuje monotony krajobraz pól uprawnych i pastwisk z pojedynczymi kępami drzew i krzewów bez istotnego znaczenia przyrodniczego. W rejonie przewidywanej lokalizacji występują grunty orne (R) o klasie IVb i IVa. Łączna powierzchnia przeznaczona pod inwestycję (place, fundament, drogi itd.) nie przekracza 5000 m².

W karcie informacyjnej przedsięwzięcia zostało wskazane, że elektrownia wiatrowa usytuowana będzie w odpowiednim oddaleniu od siedzib ludzkich i nie będzie powodować uciążliwości w fazie jej eksploatacji. Lokalizacja elektrowni wiatrowej nie będzie kolidować z ograniczeniami i rygorami obejmującymi sąsiadujące tereny prawnie chronione. Lokalizacja znajduje się poza rejonami siedliskowymi ptaków. Elektrownia wiatrowa usytuowana będzie w oddaleniu od zwartych skupisk siedzib ludzkich i nie będzie powodować konfliktów społecznych. Lokalizacja elektrowni

wiatrowej jest optymalna zarówno ze względów ekologicznych, ekonomicznych, jak i społecznych. Wybór wariantu był poprzedzony analizą ekonomiczno-środowiskową, aby wyeliminować zagrożenia utraty zdrowia dla ludzi, zwierząt, degradacji świata roślinnego, ujemnego wpływu na powierzchnię ziemi, wód powierzchniowych i podziemnych, dóbr kulturowych itp. Wybrany wariant spełnia warunki uwzględniające środowisko naturalne. Zainstalowanie siłowni wiatrowej nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnych emisji hałasu i nie wprowadzi zanieczyszczeń do otoczenia.

Podczas realizacji inwestycji wykorzystywane będą surowce do wykonania fundamentów w celu posadowienia wieży. Do budowy fundamentów pod wieżę stosowany jest szalunek rozbieralny do wielokrotnego wykorzystania, zbrojenie stalowe prefabrykowane oraz beton dostarczone zgodnie z zasadami sztuki budowlanej. W realizacji prac budowlanych będzie użyty specjalistyczny park maszyn budowlanych (koparka, spycharka, betonomieszarka, dźwig samojezdny, pojazdy transportowe).

W trakcie budowy mogą powstać odpady budowlane takie jak: odpady betonu, gruz betonowy, odpady drewna, odpady i złomy metaliczne, gleba i ziemia. Ww. odpady inwestor może przekazać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym, nie będącym przedsiębiorcami, do wykorzystania na ich własne potrzeby. Humus będzie wykorzystany do rekultywacji terenu. Grunt z fundamentu będzie wywieziony z terenu budowy we wskazane miejsce składowania po uzyskaniu stosownych zezwoleń. Odpady eksploatacyjne (oleje, smary) powstałe w trakcie działania elektrowni wiatrowej po ich zużyciu lub planowanej wymianie będą wywożone do zakładu utylizacji wg obowiązujących przepisów. W przypadku awarii, powstałe uszkodzenia zostaną natychmiast wymienione na nowe, a części zużyte i uszkodzone zostaną usunięte z terenu przedsięwzięcia.

Nie przewiduje się wprowadzania substancji do powietrza w formie zorganizowanej i niezorganizowanej, wykorzystywania wody, energii cieplnej, brak jest zapotrzebowania na odprowadzenie lub oczyszczanie ścieków sanitarnych, technologicznych i wód opadowych. Zapotrzebowanie w energię elektryczną dotyczy funkcjonowania elektrowni wiatrowej np. oświetlenia i będzie realizowane z własnego źródła wytwarzania energii, tj. z elektrowni wiatrowej. Szacuje się, iż będzie to nie więcej niż 15 kW dla 1 elektrowni.

Głównym źródłem hałasu eksploatowanej elektrowni wiatrowej jest praca generatora oraz szum obracających się śmigieł charakterystyczny dla tego typu urządzeń. Projektowane przedsięwzięcie nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu na granicy terenów wymagających ochrony przed hałasem. Elektrownia wiatrowa jest produkowana zgodnie z nowoczesnymi technologiami w konstrukcji, której zastosowano wszelkie możliwe rozwiązania ograniczające emisję hałasu. Obliczenia przeprowadzono dla ekstremalnych warunków, kiedy poziom hałasu jest największy. Ze względu na zmienną prędkość wiatru zmienia się również prędkość obrotowa turbiny, a tym samym poziom hałasu emitowany przez te urządzenia. Wybrana lokalizacja elektrowni wiatrowej nie spowoduje wzrostu poziomu mocy akustycznej na sąsiednie działki gdzie występują zabudowania mieszkalne, przy jej prawidłowym użytkowaniu i obsłudze.

Odnośnie oddziaływania w zakresie promieniowania elektromagnetycznego zostało wskazane, że podstawowym medium produkcyjnym w projektowanej elektrowni wiatrowej będzie energia elektryczna o mocy wytwarzanej w ilości 2,0 MW. Energia przesyłana będzie istniejącymi liniami napowietrznymi z wykorzystaniem projektowanej stacji transformatorowej zdawczo - odbiorczej średniego napięcia 15 kV i projektowanej linii kablowej, która połączona będzie z istniejącą linią 15 kV. Wyprowadzenie mocy powinno być wykonane zgodnie z warunkami ZE z uwzględnieniem przepisów i wiedzy technicznej obejmujących zagadnienia ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych o częstotliwości 50 Hz i napięciu ok. 15 kV, które nie stanowią uciążliwości, czy zagrożenia dla środowiska.

Nie występuje transgraniczne oddziaływanie inwestycji dotyczące zainstalowania elektrowni wiatrowej na środowisko naturalne.

Przedsięwzięcie zlokalizowane jest poza obszarami chronionymi na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Najbliższy obszar objęty siecią Natura 2000 - Dolina Środkowej Warty jest położony w odległości ok. 28 km od inwestycji. Powyższy obszar nie będzie zagrożony budową elektrowni wiatrowej.

Przedsięwzięcie nie należy do inwestycji, dla których tworzy się obszar ograniczonego oddziaływania.

Przedsięwzięcie nie spowoduje awarii związanych z pożarem, wyciekami substancji chemicznych oraz zanieczyszczeniem środowiska.

Nie zachodzi kumulacja oddziaływań z innymi przedsięwzięciami, co wynika m.in. z opinii sporządzonych przez biegłych na zlecenie Burmistrza Gminy i Miasta Szadek, jak i Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu. Należy zwrócić uwagę, że oddziaływanie elektrowni wiatrowej sprowadza się do oddziaływania w zakresie hałasu i oddziaływania elektromagnetycznego. Kwestie te, w tym kumulacji oddziaływań, były przedmiotem ustaleń biegłych i znalazły odzwierciedlenie w opiniach z dnia 1 marca 2017 r. oraz z grudnia 2019 r. Biegli nie stwierdzili przekroczenia norm akustycznych na terenach z zabudową mieszkaniową, w przypadku oddziaływania elektromagnetycznego. Biegła Hanna Szymanowicz w opinii z dnia 1 marca 2017 r. stwierdziła natomiast brak możliwości wystąpienia kumulacji.

Z up. Burmistrza
Małgorzata Mysur
SEKRETARZ
GMINY I MIASTA SZADEK

